

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XIX. (LIX.) ÉVF. 26. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1975. JÚNIUS 29.

Testvéri látogatás az NDK-ban

Az NDK-beli baptisták (Evangéliumi Szabadegyházak Gyülekezeteinek Szövetsége) június 5–9-ig tartotta választó konferenciáját. Erre az alkalomra a mi egyházunk is meghívást kapott. A meghívásnak örömmel tettünk eleget. Egyházunkat a nevezetes alkalommal **Mészáros Kálmán** alelnök és **Nagy József** teológiai dékán képviselték.

A konferencia színhelye Zwickau városa volt. A program két fő részből állt. 5-én és 6-án volt a hivatalos közgyűlés, amelyen az elnöki beszámoló és az azt követő megbeszélések hangzotak el, továbbá az új vezetőség választása történt meg. Örömmel szolgált, hogy az NDK-beli testvéreinknek a következő 6 évre ismét **Herbert Morét** testvért választotta elnöké, és **Rolf Damman** testvért megerősítette főtisztviselésében. Nevezett testvéreinkkel az elmúlt években nagyon jó kapcsolatot alakult ki, amely egyházunk számára is hasznos és értékes eredményeket hozott.

Az NDK-ban most egyre szélesedő ökömené a baptista testvérek számára is új dimenziókat nyitott. Ezt bizonyította, hogy a közgyűlés második napi programja során szinte minden protestáns felekezet és egyesület képviselői részt vettek és felszólaltak a közgyűlésen. Az egyház és az állam közötti jó kapcsolat bizonyítékaként az egyházügyi államtitkárság képviselői is megjelentek és vezetőjük értékes felhívásában méltatta az egyházak hozzájárulását a közös feladatokhoz. Ugyancsak részt vett az ünnepi ülésen a város vezetőségének képviselője valamint a Keresztény Demokrata Unió képviselője is.

A második főrészt 7-én és 8-án konferencia jellegű volt, amelyen a fő témát: „Közösségre elhivatva”, előadásokban, megbeszélésekben, csoportos munkákban és sok más módszerrel igyekeztek elmélyíteni. A konferencia napokának két fontos, kiemelkedő alkalma volt. A szombat esti nyilvános istentisztelet, amelynek során a külföldi delegátusok is felszólaltak és üdvözléseket adtak át. Ennek keretében mindkét magyar küldött felszólalt és a fő témához kapcsolódva ismertette a Magyarországi Baptista Egyház teológiai álláspontját a gyülekezet és egyház határain túl, elsősorban közösségi feladatok és kötelezettségek megvalósítása tekintetében.

A konferencia résztvevői 8-án, vasárnap délelőtt a környező gyülekezetekben úrvacsorai istentiszteleten vettek részt, majd a konferencia csúcspontja vasárnap délután volt, amikor a zwickaui dómban mintegy 2500 hallgató jelenlétében ünnepélyes záró istentisztelet tartottak. Az alkalommal teológiai előadást tartott **Adolf Pohl** docens, a buckowi baptista teológiai szeminárium tanára.

Mind a közgyűlési részen, mind a konferencia napokon sok olyan eseményben volt részünk, amelyeket tanulságul szeretnénk elsősorban lelkipásztoraink számára ismertté tenni. A konferencia tartalmát tekintve pedig sok olyan ismerettel bővült, amellyel szeretnénk testvéreinket is meggazdagítani. Ezért a konferencia tartalmi részére a későbbiek során visszatérünk.

Ezúton is sok áldást kívánunk NDK-beli testvéreink további szolgálatára. A Szabadegyházak Tanácsa, valamint a Magyarországi Baptista Egyház nevében **Palotay Sándor** és **Laczkovszki János** elnök testvérek levélben küldték üdvözlésüket **Herbert Morét** elnök és **Rolf Damman** főtisztviselő címére, reményüket fejezve ki a két testvéregyház további együttműködésére nézve.

A történelem útján

„Szolgálunk az evangéliummal”

1945. márciusában kiáltványt jelent meg. Címe: „Új vallásügyi törvényt kérünk! Szabad államban szabad egyházak. A Magyarországi Szabadegyházak Szövetségének emlékirata az Ideiglenes Magyar Nemzetgyűléshez és az Ideiglenes Nemzeti Kormányhoz”. — A Szabadegyházi tagegyházak gyülekezeteinek tagjai legnagyobb részben ebből röpiratból szereztek tudomást arról, hogy egy olyan szövetség alakult, amely az új társadalomban közös összefogással akar elindulni a szolgálat útján. Ebben a kiáltványban „az egykor elnyomott egyházak képviselői szólnak... az egykor elnyomott pártok képviselőihez, abban a hitben és reményben, hogy végre elmúltak az idők, amikor ember és ember, egyház és egyház között áthidalhatatlan korlátok emelkedtek” (1. old.). Ennek a nagy fontosságú dokumentumnak egyik aláírója volt **Szécsey János** (1893–1963), a Metodista Egyház akkori szuperintendenshelyettese, aki jelentős részt vállalt a szövetség létrehozásában. Szécsey János akkor ébredt rá a közös, egymásért és az emberiségért végzett szolgálat fontosságára, amikor a legembertelenebb elnyomás sok tisztán gondolkodó ember kezét bénította. A többi szabadegyházi vezetővel közösen vett részt a fajüldözés áldozatainak mentésében, az üldözött kis egyházak istentiszteleti jogának ki-
harcolásában. Ezért 1945-ben már ismerték és hitéért, szolgálatáért sokan becsülték a többi szabadegyházi közösségekből is őt. Halálakor ezért búcsúzott tőle ezekkel a szavakkal dr. Kiss Ferenc: „A felekezeti szempontoknak és érdekeknek fölébe helyezte az Úr Jézus és az Őbenne hívók iránti szeretetét. Ezért volt ő csendes sok felmerült felekezeti vitában. Szívének ezért a melegségeért viszont szerette őt a Metodista Egyház tagjain kívül sok más evangéliumi közösség tagsága is!” (Elhangzott a Szabadegyházak Tanácsa 1963. júl. 22-i ülésén).

Szécsey János olyan gyülekezetből jött, ahol egyszerű, kétkézi munkások alkották a tagság zömét. Erről soha nem feledkezett meg. Ebben az elkötelezettségben élt és ez tette alkalmassá arra, hogy merjen jelentős kérdésekben jól, új életünk valóságának megfelelő módon dönteni. Elsők között ismerte fel, hogy keresztyénségünk felelős szolgálatra köte-

Elutazott egyházunk énekkara

A Magyarországi Baptista Egyház Központi Énekkara megtartotta elutazása előtti utolsó főpróbáját a Nap utcai imaházban, június 21-én. Ezen az alkalmon jelen volt **Palotay Sándor**, a Szabadegyházak Tanácsa elnöke, **Szakács József**, a H. N. Adventista Egyház elnöke, **Zarka Dénes**, a Szabadegyházak külügyi titkára, egyházunk részéről pedig **Laczkovszki János** elnök és **Révész László** alelnök testvérek. A főpróbát követő megbeszélésen sor került az énekkar utazása pontos programjának ismertetésére és a kiutazással kapcsolatos tennivalók rendezésére.

A Baptista Világszövetség 13. kongresszusára utazó énekkar előzőleg énekszolgálatot végaz a következő városokban: Ausztrián átutazva Salzburg, az NSZK-ban Reutlingen, Bonn, Düsseldorf, Volmarstein, Hamburg, és Svédországban Malmö, Eksjö, Linköping és Nyköping. Stockholm a végcél, ahol a július 8–13. között tartandó kongresszuson kíván részt venni Központi Énekkarunk.

A június 30-ra tervezett Bonnban tartandó magyar esten csatlakoznak az énekkarhoz **Palotay Sándor**, **Laczkovszki János** és **Nagy József** testvérek, és ezen az esten jelen lesznek a város jelentős társadalmi képviselői is.

Az ünnepség tervezett programja a következő:

1. Preludium — Beharka Pál orgonaművész — 2. Ima. — 3. Beköszöntő, üdvözlések. 4. Énekkar — Händel: Kórus a Messiás c. oratóriumából, Lotti: Crucifixus — 5. Költeményt mond: Dobner Béláné — 6. Igeszolgálat: **Palotay Sándor**, a Magyarországi Szabadegyházak Tanácsa elnöke. — 7. Énekkar — Halmos: Legyen áldott, Bárdos:

lez. De ezt talán az ő szavainak idézésével igazolhatjuk a leghitelesebben. Egy 1950-ben megjelent kötetben (A magyar protestantizmus öt éve 1945–1950. Bp. 1950. 118–119) a következőket írta.

„Sajnos, a múltban csak másodrendű egyháztagnak tekintettek bennünket, és évtizedeken át csak megtűrt és hivatalosan is csak szektaként kezelt vallásfelekezet voltunk. Sok megaláztatáson át nem egyszer tiszta keresztyén életünkkel ellentétben álló hatósági zaklatásnak, sok üldözésnek voltunk kitéve. A múltban lelkészeink számtalanszor voltak csendőrkézen és többször tartottak nálunk házkutatást. Jömagamat is többször letartóztattak. Az elmúlt politikai rendszerre nagyon jellemző eset maradt meg emlékezetemben. A háború első felében Sashalmon többedmagammal istentiszteletet tartottam... Miután több egyházi éneket elénekeltünk és imádkozni kezdtem, hátulról egy kéz nehezedett a vállamra, és megfordulva láttam, hogy egy rendőrmester fölényes, lenéző hangon szól rám: „Hé, öreg, hol az engedély?”. A durva beavatkozás természetesen végetvetett az imaórának. Az őrmester igazoltatott, majd néhány nap múlva rendőrbíró elé kerültem, aki végül elengedett, amikor megmondtam neki, hogy a büntetést, akár szabadságvesztést, akár pénzbírság legyen is, készségesen vállalom, mert az nem az én szügyemem lesz, hanem a vallást üldöző államhatalomé.

Ma nyitva áll minden falu és minden város és szabadon hirdethetjük Krisztus evangéliumát. Ebben senki meg nem akadályoz bennünket. Ezért képmutatás az, amikor a magyar demokrácia ellenségei többfelé terjesztett rágalommal azt akarják elhitetni, hogy Magyarországon vallás- és egyházüldözés folyik.

A Metodista Egyház ki akarja venni részét az újjáépítés és tervgazdálkodás felelősségteljes munkájából, hogy ezzel is lerója háláját demokráciának a teljes vallásszabadságot biztosítja. Ez a vallásszabadság nemcsak az egyház hivatalos szerveinek mozgási és cselekvési szabadsága csupán, hanem minden egyháztágé is.”

Mi ebben az államban élünk, benne szolgálunk az evangéliummal. A népi demokrácia a teljes vallásszabadságot biztosítja. Ez a vallásszabadság nemcsak az egyház hivatalos szerveinek mozgási és cselekvési szabadsága csupán, hanem minden egyháztágé is.”

Sehol nem folyik háború

Régei tett rám újságcikk olyan megrendítő hatást, mint az, amelyet a Magyar Hírlap május 25-i számában olvastam. A cikk a nemzetközi helyzetről tájékoztatott és ezekkel a szavakkal fejeződött be: „S ha már említettük a nyugati politikai nyelv »Vietnam után« kifejezését, emlékeztessünk mi is egy nem elhanyagolható vonásra: 1975. április 30., vagyis Saigon elfoglalása óta a világon sehol nem folyik háború. Ez nem csoda. Annál kevesebb, de több is: valóság.

Tehát — apró összetűzésektől eltekintve — sehol nem folyik háború! Nincs ágyúdörgés, nem dobálják le a pusztulást okozó bombákat a repülőgépekről... Nemrég súlyos harcok dúltak Indokínában. Ma Vietnamban, Laoszban a fegyverzaj elcsendesedett. Csend van... béke van...

Az elmúlt esztendő eseményeit áttekintve, megállapíthatjuk, hogy megváltoznak a nemzetközi erőviszonyok, a hidegháborút fokozatosan felváltja az együttműködés és az enyhülés korszaka. Persze az enyhülési irányzat fenntartása és fejlesztése továbbra sem nélkülözheti a békemozgalmában tömörült társadalmi erők szüntelen, politikát alakító és befolyásoló megmozdulásait.

Fohászokodom — 8. Igeszolgálat: **Laczkovszki János**, a Magyarországi Baptista Egyház elnöke — 9. Énekkar — Beharka: A zörgető Jézus, Kodály: veni, veni Emmanuel — 10. Zárószó a vendéglátók részéről — 11. Énekkar — Harmat: 150. Zsoltár.

A Központi Énekkar június 27-én indul útnak **Révész László** alelnök és **Gerzsenyi Sándor**, a Békehírnök munkatársa kíséretében.

Kísérje Isten áldása testvéreink külföldi szolgálatait!

Napjainkban a hazai és nemzetközi békemozgalom minden eddiginél hatékonyabb fellépésére, széles körű akcióira, világméretű megmozdulásaira is mulhatatlanul szükség van. Az egyetemes és tartós béke kivívása és megőrzése azt követeli, hogy a társadalmi szervezetek és a közvélemény képviselői éppúgy, mint a békeszerető emberek, erőteljesebben kapcsolódjanak be az enyhülés megmászhatatlanná, viszszafordíthatatlanná tételért folytatott nagy küzdelembe. Az eddiginél fontosabb helyet kell biztosítani az általános és teljes leszerelés megvalósításáért, a fegyverzet csökkentéséért, a nukleáris kísérletek betiltásáért munkálkodó erőknek. Szoros kapcsolatot kell kiépíteni a Béke-világatlanáccsal. Feladatunk, hogy támogassuk törekvéseit, segítségük, hogy a világbéke érdekében minél jobban betölthesse hivatását.

Nekünk, hívó keresztyéneknek, hallatunk kell hangunkat a békekésztésében, mert még mindig akadnak szép számmal olyanok, akik azt hiszik, hogy egy háborúból „valami jó származhat”. Pedig kétségtelenül a „legjobb háború” is mérhetetlenül rosszabb a legrosszabb békeállapotnál. Még az sincs kizárva, hogy a levegő már radioaktív annyira fertőzött, hogy talán már a háború nélkül is késő... Úgy kell tehát hallatnunk szavunkat, hogy felhasználjuk az Úrtól nyert ismereteinket és tapasztalatainkat, amikor a békekésztés értelmére, céljára hívjuk fel felebarátaink figyelmét.

Ha mi valóban a békekésztést akarjuk munkálni — az örökkévalóság és a jelenvalóság szempontjából, akkor meg kell értenünk és meg kell értenünk az apostol szavait: „Maga pedig a békeségnek Istene adjon néktek mindenkor és minden tekintetben békekésztést...”

Cserhalmi Imre

„A reménység nem szégyení meg”

Róma 5:5-8

Gyermekkori kép jut eszembe. Egyszer édesapám valakitől kapott egy szelét csokoládét a gyermekei számára. Mivel az ajándék kicsi volt és hat felé szétosztani nem nagyon lehetett, kereszte édesapám, melyikünk méltó rá. Húgom kapta. Mi irigykedtünk, mert tudtuk, hogy a nagy „méltóság” mögött azért más is rejtőzik.

Egyszer egy kollektíva — jó munkája jutalmául — külföldi üdülést kapott. Nem mindenki, mert ezt a keret nem engedte, hanem meg kellett keresni, ki a legméltóbb erre. Az addig szép összhangban dolgozó munkatársak között elindult valamiféle helyezkedés, „fargás”, végül teljesen elhidegültek egymástól.

Egyszer egy gyülekezetben néhány ifjú kérte a felvételét, miután Jézus követése mellett döntött. A gyülekezet hangadói — mivel alkalmat láttak saját fontosságuk bizonyítására — azonnal hosszú vitákat indítottak, hogy az ifjak már méltók-e a bemeztetésre. Mivel azonban az ifjak heten voltak, s mert kicsiny kortól ennek a gyülekezetnek levegőjét szívták, ők is feltették a kérdést, hogy „ezek a testvérek” vajon méltók-e arra, hogy az ő „méltóbb” voltukat eldöntsék.

Mennyire jellemző reánk, emberekre, ez az alapállás: megajándékozni, de méltó vagy-e rá? Szeretnénk, de megérdemled-e? Testvéremül fogadnánk, de hadd látom, megéri-e?

Milyen más az Isten szeretete! Az arra méltatlanok felé árad. Isten „szerelem” Jézus Krisztus halálán nagy szeretetében úgy érkezik meg hozzánk, hogy méltatlan, bűnös állapotunkban ér el bennünket. Nem akkor ajándékoz meg, amikor már „feltornáztuk” magunkat a méltóság állapotára, hanem ott, a szegénységben, árvaságban, kifosztottságban, reménytelenségben, amikor teljes egészében méltatlanok vagyunk rá, amikor helyzetünk válságossá válnék anélkül az isteni szeretet-ajándék nélkül. „Bizonyára igazért is alig hal meg valaki. Am a jóért csak meg merne halni valaki! Az Isten pedig a hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meg-halt.”

Ettől a szeretettől olyan hatalmas lendületet kap az életünk, hogy kimozdul addigi nyomorúságos állapotából. Valóban kivirágzik a szívünk, megújul az életkedvünk, megerősödnek a lankadt térdek, járni tanul a sánta. Ez az Isten szeretetének munkája!

Csodálatos kapu tárul itt elénk. Lehet fejlődni, előrelépni, ellesni, megtanulni ezt a krisztusi titkot: „Nem voltál jó hozzám, méltatlan vagy a bizalmamra, szeretetemre, de nézd, érteni akarlak, milyen sereimemből táplálkozott a te tette! Tudom, hogy nem az a te igazi arcod. Biztos vagyok benne, hogy másképp is tudsz cselekedni! Nem érdekes, ami eddig volt, itt a kezem és a szívem!” Persze Istentől tanuljuk ezt. Ő is így cselekszik velünk: ez a Krisztus szerelme!

Jézus a bűnbánó Magdolnát megajándékozta bizalmával. Eredménye: egy csodálatosan drága lélek, az útjes-tamentumi gyülekezet egyik szent asszonya. A samáriai asszony Jézus bizalma nyomán Sikár prófétájává lesz. Zákusából, a harácsolóból sokak megajándékozója lesz. Jézus újra és újra bízik Péterben, és ebből csodálatos pünkösdi prédikáció, sokezer megterése, hazatalálása lesz. Mi lett volna az első gyülekezettel Jézus bizalma nélkül?! De Jézus sohasem a csalódások keserű szálfévével tekint az emberekre.

Ma hány áldott eszköz ki sem bontakozhat a bizalmatlanság légkörében?! Hány ember életét nyomorítjuk, méltatlansága tudatának állandó ébrentartásával?

Mit jelent tehát Jézus részéről a bizalom? Valami érdemszerző tettet tünnet ki azzal, hogy szeretettel, szolgálattal lehetőséggel ajándékoz meg? Nem! Eppen ellenkezőleg. Jézus az arra méltatlannal gyakorol kegyelmét.

Jézus így tanít: „Hallottátok, hogy megmondatott: szemért szemért, fogat fogért, én pedig azt mondom, ne állj ellene a gonoszknak...” (Mt 5:38, 39).

A kegyelem másik mozzanata az öröm. Öröm azon, hogy a rossz jóra fordult. A haragos megengedett, az igazságtalan igazságos lehetett, az üldözött áldott lehetett, a bűnös megtisztult, a hűtlenkedő hitre indító prédikációt mondhatott. Valaki, aki veszni indult, Jézus szeretetét átélve, más emberré lehetett. Tudunk-e örülni Jézus örömeivel?

Hegyi András

Az ember teremtménye, bűne és bukása

(III.)

Napjainkig sokan próbálták megfogalmazni a szabadságot és a predestináció paradoxonát. Diákkoromban én is megkíséreltem ezt, s talán sikerült valamit megragadnom a titokból, amely végsősoron csak megdicsőült létformákban nyílik meg előttünk: „Szabadságra predestinált rabok az emberek, kénytelenek választani”. A predestináció persze nemcsak a szabadságra és a választásra érvényes, hanem a szolgálatra is (különösen az electio értelmében), mindez azonban még messze áll a kálvini kettős-predestinációs tan-tól. A főt jelölt igék kicsengése ez: Válaszd a jót, hogy élhess!

7. Az ember azonban a Sátán kísértésének engedve vétkezett teremtménye ellen (1 Móz 3:1-13, Róm 3:9-18, Ef 4:17-19, Jak1:14, 15).

A hitvallás nem foglalkozik tételesen a gonosz eredetével. Ennek amúgyis csupán elméleti jelentősége van, ui. az ember teremtménye a gonosz már meglévő tényező. A gonoszág megtestesítője az ősgonosz, a Sátán. Az a célja, hogy a Teremtővel szembe fordítsa a teremtményt. A bűneésés történetének egyik kulcsszava a „csakugyan”. Csakugyan azt mondta Isten? Ha ehhez még hozzáképzeltük azt a gúnyos fintort, amelyet a héber szöveg megpróbál érzékeltetni, akkor nem az lep meg bennünket, hogy Éva egyáltalán szóba állt a kísértővel, hanem az, hogy milyen egyértelmű a válasza: Minden fáról ehetünk, csak egyről nem. Az egyértelműség azonban némi bizonytalansággal vegyül a folytatásban. Mintha a biztos válasz mondása közben valami tévesztett célt. Éva már terhesnek érzi Isten tilalmát, s ezt ki is fejezi. Megmondja azzal, hogy: „ne is érintsetek!” — S még ezt mondja, talán már arra gondol: mi lenne, ha mégis... Biztos az, hogy meghalnánk... Különben is, mi az hogy halál?... Ezek után már a nyílt sátni hazugság is jó táptalajra talál Éva szívében: „Nem haltok meg”, sőt!... Csodálatos perspektíva: „Olyanok lesztek, mint az Isten!” És már elbukott. A bűn alapmotívuma: Bizalmatlanság Isten iránt, kétely, hitetlenség. Az aktuális bűn, a cselekedet, már csupán természetes következménye a hűtlenségnek. Az

ember elbukott. Nem tudott jól élni a szabadságával. A rossz-szat választotta.

8. Bűneésése folytán lelkileg-testileg a bűn és a halál uralma alá került (Róm 6:23a)

Isten kilátásba helyezte a halált, amennyiben az ember engedetlen lesz szava iránt. Az engedetlenség bekövetkezett, s az ember halandóvá lett. „A bűn szoldja a halált!” Az „amely napon eszel arról, bizony meghalsz” értelme ez: attól a naptól kezdve elkerülhetetlenül a halál fia vagy. A bűneéséstől kezdve a bűn (ill. a Sátán) rabszolgái lettünk, s a halál uralmukodik rajtunk. Rettegjük a halált. Olyan veszedelmes rabság ez, hogy belőle csak az Isten Fia, az értünk életét áldozó Megváltó szabadíthat meg.

9. Elvesztette a teremtmény nyert isteni képmás jellemvonásait, és eredeti adottságait csak korlátozottan fejtheti ki (1 Móz 3:17-19, Róm 1:21, 18, 19, 1 Móz 11:6-7, Zsolt 115:16b, ApCs 28:2).

Fölbomlott a Teremtő és a „teremtés koronája” között a szeretetközösség, közbejött az engedetlenség, elveszett az istenképesség. Ellenünk fordult az Isten. Atok alá került a föld. Terhessé vált a földi élet, a munka. Az egységes emberiség csak ábránd, kialakultak a nyelvek, a nemzetek, eluralkodott az irigység, a bűn, s a bűn szoldja a halál tömegével szedi áldozatait. Borzalmas háborúkat tudunk magunk mögött, embertelen vérengzéseket. Erre képes az ember Isten nélkül. Hogy másra is? Igen, tud építeni, alkotni, szeretni, de mennyivel inkább tudná mindezt, ha közösségben élne a Teremtővel! Hisz csak növekszik a fájdalom akkor, ha egy metropolist, ahol az emberi alkotások színe-java megtalálható, egyik percről a másikra elsöpör egy nukleáris támadás. Azért építenénk, hogy legyen mit lerombolni?! Az ember a Diabolos, a romboló Sátán eszköze lett. Nem szabad engedelmesséknünk neki!

Reménytelenül fejeződik be ez a hittétel, de ez még nem a vége az üdvörtörténetnek. A hitvallás következő cikkelyének címe: Az ember megváltása. Krisztus azért jött, hogy az ördög munkáit lerontsa, hogy kibékítse velünk a Teremtő Istent, hogy ajándékbá hozza az istenképességet, hogy megszabadítson a bűntől és annak átkos következményeitől, hogy letörje a halál hatalmát és örök élettel ajándékozzon meg. Ez több, mint az édeni állapot. Krisztus testvérei, Isen fiai és örökösei lehetünk!

Ifjú Almási Mihály

Könnyű szívvel

Lukács evangéliuma 21. részének 34. verse egy igen időszerű kérdés magvát hordozza magában. Itt arról van szó többek között, hogy a szív meg ne hezedjék. Többször lehet hallani azt a találó mondást, mikor valaki egy felelősségteljes munkán vagy önmagára terhes körülményen túljutott, ezt úgy fejezi ki: „Nagy kő esett le a szívem-ről.”

Ugyanakkor, amikor mindenki tudja, hogy a szívén fekvő kövek száma sok, ezt a drága Megváltó sokkal előbb tudta már, és amikor komoly intellemmel óvja szívünket a megnehezedeéstől, előnyös lesz részünkre, ha önmagunkba tekintve, ezekkel a kedves gondolatokkal foglalkozunk.

Miben nehezedhet meg a szív? Az idézett bibliavers három eshetőséget említ, a tobzódást, a részegséget és az élet gondjait.

Első pillanatra kevesellem ezt, és úgy gondolom, mint a bibliai gazdag ifjú, hogy mindezeket már túl vagyok, és sokan úgy gondoljuk, hogy ezen a téren nagyobb próbát is elbírnánk, hogy szívünk könnyűségét megtartva, magunknak tetszelegjünk.

De ismeri az Úr az övét, és megelégszik azzal, ha igyekeztünk által e három feltétel árán szívünk könnyű marad.

Ha biblíánkban visszalapozunk, már Ésaiás által is „jaj” szóval inti az Úr azokat, akik hősök a borivásban és híresek a részegítő ital vegyítésében.

Határozottan vallom, hogy a bor és annak foglalatosságai megnehezítik a szívét és eltávoztatják Isten szellemét. Csak egy kérdést vetek fel ezzel kapcsolatban: Ha két átkeresztény ember-társunk csak szolid módon is borozgat, tud-e ugyanakkor könnyű szívvel szent dolgokról, az Úr csodálatos dolgairól beszélgetni? Egyáltalán nem. Megnehezedik a szíve, az esze és a nyelve. Küzd önmagában, hiszen nem akar ő rosszat, nem is akar berúgni, csak vidáman akar eltölteni egy estét. Hát még ennyit sem érdemlek meg egész napi munkám után? — kérdezi önmagától az, aki könnyű szívet akart, de csak a pohár árnyékában.

Az ilyen jóakarátú részegkedőkből lesznek azután egy pohárpárti kereszténynek. Csak ebéd után egy pohár, csak téli hidegben egy pohár, gyomorrontás-kor egy pohár, születésnap alkalmával egy pohár, ha vendég jön, akkor is egy pohár, jön a gyermekem menyegzője, egy vagy több pohár, és miután a tematika nem téved, az ötször egy pohár az öt pohár, küszködő atyánkfia megnehezedett szívvel és megüresedett zsebbel könyveli el az üres poharak számát az ital ördögének naplójába.

A megnehezedett szívű ember azután önmagán kívül más szívet is igyekszik megnehezíteni. Sajnos, a magyar honban igen elterjedt szokás, hogy a vendéget, alig ül az asztalhoz, máris méreggel kínálják. Talán észében sem volt a bor, mégis mikor távozni készül, már diszkrétén tántorog.

Eppen ezért bátran ostromozom azokat, akik magukat keresztényeknek tartják, holott a bor és a részegség titkos tanítványai. Nem hasonlíthatók ezek is az öt balga szűzhöz, akik a vőlegény várában elaluszak? Mert a borivás után jól tudnak aludni az emberek, nem válogatva csipkés huzatú ágynemű, vagy éppen az útszéli árok között.

Ezeket hangoztatni nem hiábavaló, mert mindenütt akad valaki, akinek a könnyű szíve a részegség és tobzódás miatt nehezedik meg.

A másik szívnehezítő dolog az élet sok gondja, mely képes nehéz súlyával még a hívő szívet is leterhelni. — Az élet valóban sokszor terhes és gondokkal teli, és mégsem szabad, hogy szívünket elvonja Istentől.

Az élet gondjaitól megnehezedett szívek azok is, akik rosszul érzik magukat, ha nem a legújabb divat szerint öltözve tudnak Isten házába menni. Akik szabad idejüket, még vasárnapjaikat is felépítendő házuk terveinek szövegetésével töltik, akiknek fáj, hogy embertársaik anyagi téren jobb lehetőségekhez jutnak. Akik nem tudják magukat túltenni apró földi gondokon, mert nem bízzák sorsukat Istenre, így saját maguk szeretnék életük minden zökkenőjét eligazítani. Ez annyi időt fel-emész, az élet bajai pedig közben nagy hegyé nőnek úgy, hogy nem látják tőle az Isten szabadító kezét. Ő a szív terhétől meg akarja szabadítani az élet gondjaiba elmerült embert.

Ide tartoznak még a folytonosan panaszkodók is, akikről valaki azt a humoros megjegyzést tette, hogy ha eléjük tennének reggel egy nagy teknőt, estélig telepanaszkodnák. A legfurcsább azonban az, hogy az ilyenek azoknak panaszkodnak, akik nem tudnak rajtuk segíteni, míg Isten előtt hallgatnak panaszaikról. Hogy is imádkoznának, hiszen a megnehezedett szívek nemigen szoktak imádkozni. Szívetük immár a kételkedés ólomsúlya is ellepi, és azok táborához csatlakoznak, akiknek csúfos himnusza így kezdődik: „Ha Isten volna...” Így látjuk fokról fokra süllyedni azokat, akik nem vigyáznak, és szívüket hagyják megnehezíteni az élet mulandóságai által.

Milyen kedves a Megváltó, amikor felhívja figyelmünket arra, hogy szívünket tartsuk frissességben, könnyűséggel ama napra, amikor eljön dicsőségben, hogy minket is a megdicsőülés honába vigyen át.

Igyekezzünk könnyű szívvel élni, hogy már e földi életben is kedvesek legyünk Isten szeméi előtt.

C. Nagy Lajos

Olvasóink írják

Isten gondot visel

Ott áll a halványzöld Trabant az első-emeleti lakásunk ablaka alatt. Van ott már sok, előtte és mögötte, de ez a miénk. Ahogy nézem, egy fehér arcú, szőke hajú kisfiú tűnik elem, simogató szemeivel. Az az egykori kisfiú most ötvenéves. A kocsi az övé. Nekem mind-ez úgy tűnik, mint egy álom. Lehetséges az, hogy a három kiskorában árván maradt gyermek egyikének kocsija van? Lehetne a másik kettőnek is, de azoknak „nem kell”. En úgy tekintek a vadonatúj járműre, mint egy új gondra. Hiszen nekem ezért mindennap imádkozni kell. Reggel, hogy óvja az Úr a benne ülőket. Este: megköszönni az ol-talmat. Jölesik látnom a tisztess munka eredményét: a sok éjszakai fordítás és a szabad szombatok kirándulása, üdülése helyett a kéznek is nehéz lexikonok és szótárak emelését és forgatását.

Már kéthónapos a kocs, de a gyülekezetben még nem tudja senki. A hely-zetben egyre nehezebb, mert tudom, nincs oly dolog a nap alatt, amely ki ne derülne. Szint kell vallanom annak a fiatal háromgyermekes házaspárnak, akik minden vasárnap este az ő kocsijukon hoznak haza az imaházból, kerülőt téve. Lehetetlen megvárnom azt a leleplezést, hogy egy alkalommal, mikor én kiszállok a kocsijukból, a fiam is kilép a saját kocsijából. Múlt az idő, de nekem nem volt erőm, hogy szóljak a fiataloknak. Hanem a lelkészemnek tártam ki a szívemet, hogy van kocsink, hónapok óta, de a fiam még egyszer sem hozott el az imaházba. Igaz, én erre őt egy szóval se kértem, azt gondoltam, hogy az természetes. És Rudinak se szóltam eddig.

— Jól tette a néni, hogy nem erőlteti a dolgot. Majd fogja ő még vinni a néni magától is. Rudit pedig ez nem befolyásolja. — Micsoda nyugalom, béke és megértés származik egy lelki ember szavaiból! Nekem már nem lett volna nehéz a fiataloknak vallani, de még et-től is megkímélt és helyettem beszélt velük a lelkész. A kijáratnál mind a hárman összemosisolyogtunk. Azért még mindig szorongtam, hogy mi lesz a kocsijukban ülők. Féltem anyaszívem a fiamat illető fájó megjegyzésektől. Soha egy szóval nem érintették ezt a kérdést. Láttam az arcukon, a mozdulatukon, éreztem a hangjuk színén, hogy semmi mondanivalójuk nincs erre vonatkozóan. Ennyi szépséget nem bírtam magamban tartani. Szórol szóra elmondtam a fiamnak mindent. Erre a fiam megveregette a vállamat és azt mondta: Látod, édes-nyám, hogy gondolat viseli az Isten! És a szemében annyi tisztaság volt, mint gyermekkorában.

Özv. Zimányi Józsefné